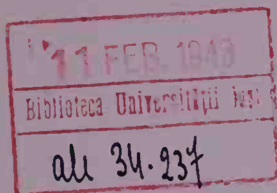
ION ŞIUGARIU

PARADISUL PEREGRINAR

MEŞTERUL MANOLE

PARADISUL PEREGRINAR

ION ŞIUGARIU

PARADISUL PEREGRINAR

MEŞTERUL MANOLE

A apărut această carte, a cincia din colecția *Meșterul Manole*, în luna Martie a anului 1942.

*Celei mai pure, mai e-
senţiale şi mai desăvâr-
şite Iluzii:* L u c i a.

* * *

Le Poète est celui qui regarde. Et que voit-il ? Le Paradis.

André Gide

Visul meu se asemăna cu visul tuturora:

Se părea că mă aflu la poalele unui munte uriaș, acoperit cu păduri nesfârșite. Cu inima plină de avânturi, cu fruntea ridicată spre soare, măsuram în sus distanțele și râvneam piscurile cele mai înalte. Ființa mea întreagă începea să crească sub zodia unei identități viitoare: mai pură, mai esențială și mai desăvârșită. Și se ridica în mine o poruncă amară de-a merge înainte, o sete nepotolită și aspră de lumină. Ca un orb rătăcisem prin viață și mă lovisem numai de iluzii pământene. Acum tânjeam după cealaltă față a întrupării mele. Un dor imens după fericirea pierdută, după echilibrul cel dinainte de-a mă cunoaște, îmi apăsa sufletul. Imi era necesară, ca o hrană și o băutură cerească, cealaltă iluzie, iluzia *mântuirii*.

Și așa am început să urc muntele. Dincolo de piscul lui înalt era Mult=Așteptatul, Neverosimilul, Paradisul. Urcam grăbit, cu răsuflarea tăiată și cu ochii aţintiţi în zările îndepărtate. Necontenit măsuram și dibuiam, până departe, distanţele.

Dar, drumurile și urcușurile mi se păreau tot mai fără capăt. Mă opinteam în mers și cu forțe suprafirești pășeam înainte. Cărările deveneau mai înguste, umbrele și pădurile mai fără margini, golul și singurătatea mai negre. Ci eu mergeam mai departe, nimic nu mi se putea opune. Păream un zeu nepăsător și atotputernic. Și pe cât de mult Paradisul căutat se pierdea în cețurile nesfârșitelor întinderi, pe atât creștea în mine râvna de=a ajunge *acolo.*

Eram sus, sus de tot, undeva pe coline, când a început să mă cuprindă oboseala. Un dor după liniștea și căldura de jos mi se furișase în suflet. Amarnic mă sbătean printre stânci pleșuve, cu părul răscolit de vânturi și cu brațele întinse spre orizonturi. La poalele muntelui se întindea până departe marea. Și trist cum eram, pe țărmurile ei visam un repaos. Zgomotul valurilor nesfârșite urca până la mine și mă răscolea în adâncuri. Avânturile dela început se topeau și se risipeau ca fumul.

Atunci am dorit *Intoarcerea.*

Și visurile suprafirești s'au pierdut în cețurile tulburi ale somnului pământean și ale morții.

* * *

Așa s'a născut *cartea.* Și fiindcă ea cuprinde așteptările noastre totdeauna zadarnice; drumurile noastre spre lumină, totdeauna fără capăt; muntele nădejdilor noastre de mântuire și împlinire în noi înșine, totdeauna prea înalt și prea pierdut în larguri; cartea a *trebuit* să se numească *Paradisul Peregrinar* și ea reprezintă ceea ce este

ION ȘIUGARIU

LA POALELE MUNTELUI

POETUL

Pădurea povestește zărilor încet.
Toți arborii și pietrele ascultă mut.
– O, cine-ar fi crezut ? O, cine-ar fi crezut ?
Copilul ăsta singuratic e poet.

In fiecare zi îl văd trecând pe-aici,
Cu moartea, ca o soră, pe sub crengi de-alun.
Și e atât de bun ! Și e atât de bun !
In plete poartă frunze, galbene panglici.

Dar prea în ochii lui mirați e fulger mult ;
Și prea e mare tunet în tăcerea lui.
O, cum aș vrea să-i spui ! O, cum aș vrea să-i spui !
In fiecare seară sufletu-i ascult.

Târziu îi face luna albă semn discret.
El pleacă printre stele meditând tăcut.
O, cine-ar fi crezut? O, cine-ar fi crezut?
Copilul ăsta singuratic e poet.

H O M O

lui Al. Husar

Era un alb îndemn şi-un drum peregrinar.
Şi cum trecea prin praf i se părea că-s doi.
Căci unul îl chema spre cerul solitar,
Iar celălalt spre noaptea deasă, înapoi.

Atât de pur mirajul soarelui creştea;
Şi-atât de cald pământul îi şoptea'n urechi.
O, arcul zărilor prea largi de peruzea!...
O, de chitară cântecul acesta vechi!

Era o limpezime de lumină şi
Alături, de 'ntunerec pătimaş tumult.
Pe care drum să plângă paşii vor sfârşi?
Pe unde sufletul va 'ntârzia mai mult?

Se va aprinde undeva o albă stea,
Ca un surâs, în munți înalți, crepuscular,
Să fie mai puțin chemarea asta grea
Și glasul depărtărilor de foc mai clar?

Din ce în ce mai strâns în sine și mai pur,
Să se desprindă cântecul din mări de fum,
Nemângăiatului din umbră trubadur,
Spre mântuirea așteptată unic drum.

TOT ALTELE

lui Vintilă Horia

Tot altele, tot altele,
Pe drumurile=aceste,
Inaltele, înaltele,
Chemările agreste.

Umanele, povețele,
Deapururi prea darnice,
Mai intețesc semețele
Ispite zadarnice.

Răsar însă cu sutele,
In pure aurore,
Tăcutele, tăcutele,
Extaticele ore!

Şi zările, prea vagile,
Amestecă într'una,
Privirile, mirajele,
Avânturile, luna.

ARS POETICA

lui Ovid Caledoniu

Aici e numai luptă aspră pentru soare.
In fiecare lacrimă din vis se sbate
Chemarea înălțimilor nemuritoare
Și frica tot mai mare de singurătate.

In fiecare strigăt arde o dorință
De împlinire nefirească și lumină,
De ridicare peste propria ființă
Și de cunoaștere înaltă, cristalină.

Spre altceva o fugă crudă ne frământă
Și rătăcim adesea siguri printre gânduri.
E rugăciunea cea mai pură și mai sfântă
Tăcuta aplecare seara peste rânduri.

Ispitele pământului rămân departe
Și numai cerul, enigmaticul, ne cheamă.
Pe albe cărărui pornim, ce duc spre moarte,
Cum am porni spre înviere, fără teamă.

Că nu dorita liniște ne preocupă,
Ci numai truda de-a ne înălța spre ea;
Nu ceea ce avem în noi, ci goana după
Necunoscutul ce nicicând nu-l vom avea.

Și ne atrage nemurirea din cuvinte
Nu pentru ceea ce prin ea în vremi vom fi,
Ci numai pentru frământările prea sfinte
Și bucuria unică de-a le râvni.

IMPĂRATUL

O fugă tot mai aspră după cerul pur,
In suflet ca un roșu trandafir ardea.
Și cântecul nepământean crescut din ea
Era balsam și hrană pentru trubadur.

O mână de arhanghel alb, îndepărtat,
Atât de des îl mângâia pe frunte blâna,
Că nu era în lume risipit nicicând
Și totuși peste lume singur împărat.

El, albelor corăbii sprinten căpitan,
Deapururi depărtărilor râvnitul zeu.
Ce ordin nepătruns îl îndemna mereu
In mersul ăsta singuratic, inuman?

Era atâta așteptare tristă n el,
Dar niciodată noapte 'ntunecoasă, grea!
Căci totdeauna printre vorbe rătăcea
Un cântec necântat de niciun menestrel.

SINGUR

In sine, peste vreme, singur s'a închis.
Se risipeau în preajmă strigăte și zări.
Sus, țipete de slavă. Peste depărtări
Mai sângerau uitate rănile din vis.

Atât de tainic somnul nopții s auzea
Sub zidurile mohorîte la ferești !
Doar stelele avânturilor nefirești
Mai licăreau ca niște ochi de cucuvea.

De sus el s'a uitat atunci tăcut în jur.
Părea că vorbelor ajunge iar stăpân.
Ci singure deapururi ele îi rămân
Spre nemurirea căutată drumul pur

SONET

Tot mai aprinsă steaua creşte 'n zare...
Nepământene o înalță vise
Mai sus, peste prăpăstii larg deschise
Şi zilnic tot mai neajunsă pare.

O înviere pură, în abise,
Crunt răscoleşte prea umana mare,
Că singur către sine fiecare
De slavă îşi ridică paraclise.

Doar murmurul curatelor isvoare,
Deapururi negrăită rugăciune,
In suflete odihnă să coboare.

Şi alba din înalturi grea minune,
Mult=aşteptatul gândurilor soare,
Din larguri în cuvinte să se=adune.

P O E S I A

lui Ion Pillat

Ne cheamă, ne cheamă, ne cheamă,
O rece, înaltă ispită.
Şi fiece vorbă râvnită
Ni-e crudă, nostalgică teamă.

Ce ordin spre zările-aceste
Ne duce, ne duce, ne duce,
O unică stea că străluce
Mereu peste albele creste?

Zadarnică luptă cu sine
Neliniştea asta înseamnă;
Ne'ndeamnă, ne'ndeamnă, ne'ndeamnă
Deapururi spre mările line.

Nu strângem în suflet hotar de
Firească, umană făptură.
O sete mai mare, mai pură,
Ne arde, ne arde, ne arde.

OMUL SE ROAGĂ

Nu pentru steaua asta palidă din gând,
Ce ne transformă lacrima în peruzea;
Nici pentru limpezimea culmilor de nea
Din depărtările uitate prea curând;

Nu pentru mările străluminate pur
In vorbe, ca'n oglinzi rotunde de cristal;
Nici pentru cântecul de slavă, triumfal,
Din sufletul acesta larg de trubadur;

Nu pentru aurul chemării din fântâni,
In clarele, neprihănitele amiezi;
Nici pentru rugăciunea blândelor cirezi,
Ce creşte, floare albă, holdelor din mâini.

Ci numai pentru orele ce albe vin,
Cum turmele coboară toamna dela munți,
Să ne sărute seara galbenele frunți
Și să ne poarte tot mai sus, spre pisc senin.

Și pentru tot ce ne frământă și nu știm
De-i împlinire căutată sau blestem,
De-i ceea ce râvnim să fim și nu suntem,
Sau numai un prea aspru dor sublim.

A FOST UN ARC

A fost un arc, un strigăt, un imbold nepământesc,
Spre nemurirea rece, transparentă, de cristal.
Atât de clară, floarea unui cântec nefiresc
Se deschidea în fiecare seară triumfal.

Din ce în ce, un dor de sbor înalt, mai desluşit,
Triumfător se ridica peste avânturi mici.
O, steaua totdeauna căutată'n infinit...
O, limpezimea niciodată întâlnită-aci...

Şi cum spre depărtări de foc surâzător pornea,
Atâta 'ncredere se oglindea în ochii lui
Şi-atâta rugăciune albă către zarea grea,
Că'ngenunchiau şi stelele pe lângă cărărui.

A fost, printre ispite largi, un peregrin spre cer,
Ce niciodată capul nu şi l-a întors din drum,
Ci totdeauna zărilor albastre cavaler,
Era simbolul setei de azur râvnit şi-acum.

PE COLINE

O B O S E A L Ă

Incremenit în el, lăuntric rug în pară,
Drumeţul se opreşte palid pe colină.
In mersul ăsta zilnic fără de hodină
Işi este însuşi sie=şi cea mai grea povară.

Aceeaşi, peste depărtări, mereu dorită
Tăcere, ca un foşnet de mătăsuri grele.
In fuga asta nepătrunsă către stele
Işi este însuşi sie=şi singura ispită.

Şi printre tot mai păduroşii munţi de ceaţă
Şi zilnica nedumerire tot mai mare,
O, cum ar vrea să=şi fie propria cărare
Spre zarea grea din el şi unica povaţă.

O cruntă oboseală însă îl cuprinde,
Ca o deapururea imensă mare lină.
Că se oprește tot mai singur pe colină
Și 'ncremenit în el lăuntric rug aprinde.

NEMÂNGĂIATUL MENESTREL

Poetul, ca un vrăjitor, privește'n el.
De dincolo de lume se aude-un glas:
– Pe unde ai rămas? Pe unde ai rămas,
Intârziate și iubite menestrel?

In jurul lui amurgul pare violet.
Doar sufletul ascultă singur, abătut:
– Pe unde te-ai pierdut? Pe unde te-ai pierdut,
Nemângăiatul și frumosul meu poet?

E numai umbră și iubire peste tot,
Ca'ntr'un de Jauffre Rudel nepământen poem:
– Iubitul meu boem! Iubitul meu boem!
Tăcerea asta grea s'o spintec nu mai pot.

Poetul știe însă că e gândul lui,
Că dincolo de sine totul e pustiu:
– Eu nu mai pot să viu! Eu nu mai pot să viu!
In mine însumi tot mai singur mă încui.

MAI MICI

Mai mici, mai pământeni, în noi să'ngenunchiem
Și pentru clipa ce-o avem să ne rugăm.
Ard ceruri în fântâni. Ca ele așteptăm
Sub pururi neînvinsul omenesc blestem.

Zadarnic muntele de foc să-l trecem vrem.
Ne strigă veșnic rădăcinile'napoi.
Ci'n împăcarea rece ce se naște'n noi,
Să'ncepem să uităm puțin ce triști suntem.

Şi, peste vreme, resemnaţi, doar să privim,
Din naltul, presupusul larg destin ceresc,
Cum apele în jurul nostru zilnic cresc
Şi tot mai mult, şi tot mai mult ne amăgim.

E L E G I E

Cerurile dorm sub ape.
Prin păduri de visuri crude,
Lângă suflet, pe aproape,
Ce s'aude? Ce s'aude?

A trecut un prinț cu spadă
Undeva pe-aici, prin crinişti.
Şi de-atunci încep să cadă
Doar nelinişti, doar nelinişti.

Zărilor albe de-azururi,
Unde le mai este fața?
Nu-i deapururi, nu-i deapururi
Dimineața, dimineața.

Ci o sete grea de slavă,
Niciodată potolită,
E doar pasărea bolnavă
De ispită, de ispită.

A R C

Când seara câteodată singuri rătăcim
Pe culmile acestor vaste așteptări,
Atâta alb îndemn plutește'n depărtări,
Că uneori ne doare greul nimb sublim.

Nepământeanul arc din noi întins etern
Inalță peste frunți suprafirești cununi.
Și blânde flori de negrăite rugăciuni,
Peste umanul suflet liniștit se cern.

Dar mult râvnitul al vieții cântec nou,
Deapururea rămâne singur, neștiut.
Ci mâinile, zadarnice făclii de lut,
Incearcă totuși seara nefiresc ecou.

VEȘNICIE

lui Vasile Negreanu

O, palidul drumeț! O, drumurile ude!
De câte zile din adâncuri plouă, plouă,
Că toate punțile spre cer s'au frânt în două
Și numai apei vuetul se mai aude?

De mor cu miile, în grea singurătate,
Speranțele, săracele, de frig, de ploaie,
Și asprele țâșniri lăuntrice se'ndoaie
Sub valurile nepătrunse, înspumate.

Ci Duhul Sfânt se plimbă nevăzut pe ape,
In sine ocrotind necunoscuta mână
Ce smulge florile bolnave din ţărână,
In liniştea uitării sfinte să le'ngroape.

Ş I   D A C Ă

După Émile Verhaeren

Şi dacă se va întâmpla fără să ştim
Să se destindă arcul dorului înalt,
Ci unul nimb de lacrimi pentru celălalt,
Sau numai ceeace suntem mereu să fim;

Al cugetării pure dacă alb cristal
In sufletele noastre va cădea sdrobit,
Sau eu, învins de oboseli, voiu fi simţit
Că prea puţin am fost divinei bărci vasal;

Atunci, atunci, vom fi niște sublimi nebuni,
Ce totuși se înalță spre albastre zări,
Cu sufletul în soare, peste depărtări,
Și către moarte poartă frunți fără cununi.

R U G U L

Joc de sus, blestem şi rugă,
Viu, în flăcări îl aruncă
Zilnic. E din veci poruncă
Sufletul spre zări să fugă.

Tot mereu spre piscuri alte
Ochii lacomi şi-i îndreaptă.
Dar zadarnic. Il aşteaptă
Culmi şi arderi mai înalte.

Peste vremi şi peste sine,
Rugul, rugul se aprinde;
Jocul roşu îl cuprinde
Şi-l preface în ruine.

Ci, în somnul lor de piatră,
Singuri munții suri, bătrânii,
Lin surâd cum îi tot latră
Anii duși de lanțuri, câinii.

N O A P T E

O, noaptea asta decât marea mai adâncă!
Cum tremură însângeratele corăbii,
Pe apa visurilor printre negre săbii...
O, liniştea pădurii ce veghează încă...

Poetul mângăie o stinsă stea pe frunte.
Pe-aici se plimbă moartea palidă pe-aproape
Şi tulbură prin somn neprihănite ape
In ochii pruncilor din casele mărunte.

Ci Domnul rătăcește în opinci și glugă
Departe de lumină și uitat de soare.
Pe semne și pe el din când în când îl doare
De-a nu putea din sine undeva să fugă.

S T A T U I E

O ploaie tot mai deasă de toamnă și cenuse
Se cerne peste suflet, pustie, grea, de piatră.
Și câinile luminii, din ce în ce, la ușe,
In orele râvnite, mai potolit îmi latră.

Tăcerea prea fecundă din arbori și din ape,
Tot mai străine strânge cuvintele sonore.
Și tot mai rar adoarme pădurea sub pleoape
In nefirești și pure de vrajă aurore.

E peste tot uimirea mai slabă și mai mică...
Și'n seara de mătase, largi crengi de rugăciune,
Spre nemurirea albă, doar zările ridică,
Nepământesc în holde, când soarele apune.

O noapte tot mai deasă se lasă peste vise
Ci peste munţi de piatră, greu liniştile suie.
Doar strigătul de slavă, la porţile închise
Se strânge tot mai singur, în sine, drept, statuie.

ÎNTOARCEREA

P R I N Ț U L

lui Theohar Mihadaș

Umil peregrin, prea harnic,
Sub o stea mereu străină,
I se pare azi zadarnic
Insuși drumul spre lumină.

Veșnic omenești hotare,
Fără vrere străjuiește.
Dintre simțuri, pentru care
Ar vorbi împărătește?

Câte-odată doar, ușoare
Tremurări de ape line,
Il îndeamnă să coboare
Printre liniști aspre'n sine

Dar o deasă veşnicie
Il înneacă, îl cuprinde.
Sufletul zadarnic plin de
Grele râvne reînvie.

Mâine îi va fi aproape
Numai moartea, bună soră,
Ca un diafan, pe pleoape,
Alb surâs de auroră.

A P E

Ce grele, ce grele ne-apasă
Adânci, omeneştile ape!...
Doar îngerul morţii îşi lasă
Aripa de noi mai aproape.

Aceeaşi frumoasă poveste
De veşnică, pură iubire,
In suflet şi azi ne mai creşte
Indemnul spre nemărginire.

Dar pomul sub strania zare,
De roadele proprii se frânge.
Şi până departe, pe mare,
Trec valuri ce par ca de sânge:

O, îngerul morții își lasă
Aripele-aproape, aproape.
Și grele, adânci ne apasă
Mereu omeneștile ape.

O A M E N I

In privíri, doar umbre vechi
De prea greu destin ceresc.
Şi ce largi, din zare cresc
Zvonuri, zvonuri în urechi.

Sete de porniri la drum
Scurmă tălpile'n opinci.
O, dar nu-s de soare plini ci
Numai de văpăi şi fum.

Peste pământeşti coline,
Iată-i, robi prin vreme fug,
Către nevăzutul rug
Veşnic îngropaţi în sine.

Îi cuprinde, îi cuprinde,
Insă o tristețe grea:
Zilnic căutata stea,
Mai departe se aprinde.

BĂTRÂNUL

Singuratic, bătrânul azi în câmp se închină
Pentru sufletul morţilor din el. Zadarnic
Mirajului acesta tainic de lumină
A vrut să-i fie serv din ce în ce mai harnic.

Deapururi nun întârziat la porţi închise,
Ecoul cerului abia se mai aude.
Şi peste vrute mări, de inumane vise
Se'ntoarce azi în port cu flamurile ude.

Doar seara uneori mai tulbură pe ape
Tăcerile prea grele de râvnite slave.
Şi s'ar ruga încet pentru lumini. Pe-aproape
Pe fiecare val n'ar mai pluti epave.

Işi simte însă râvna zilnic mai străină
Şi tot mai stinsă flacăra din el. Zadarnic
Mirajului acesta tainic de lumină
Mai vrea să-i fie serv din ce în ce mai harnic.

T O Ț I

Singuratici servi în zare
Străjuesc tăcute uliți.
Vechi porunci pe fiecare
Îi străpung în gând, ca suliți.

Toți sunt orbi. Se mai închină
Totuși pentru înviere.
O, dar floarea de lumină
Singură în câmpuri piere.

Și răvnite stele-așteaptă
Peste mări pustii de vise.
Nu e nici-o punte dreaptă,
Toate porțile-s închise.

Alba nopților stăpână
Mai pătrunde'n fund de unde,
Insă moartea cea bătrână
De nimic nu se ascunde.

PĂDURILE DIN GÂND

Pădurile din gând pornesc spre zări.
De-acuma peregrinii sunt bătrâni...
Dar totuşi se mai caută 'n fântâni
Şi'n apele pustii din depărtări.

Că paşii mirilor trecuţi pe-aici,
Aerieni prin vreme s'au pierdut
Şi cântecul vieţii, neştiut,
Îi rătăcea printre avânturi mici.

Ci încă peste clipe mai privesc
Sclipirea mult visatelor lumini.
Dar, printre umbre, singuri și străini,
Ei știu că tot mai mult se amăgesc.

LÂNGĂ NOI

Fratelui meu George

Lângă noi, atât de=aproape
Printre inumane creste,
Duhul morții peste ape
Zilnic nevăzut plutește.

Singur prințul, totdeauna,
Umblă noaptea prin cetate,
Buna soră, sora luna,
Nemurirea să=i arate.

Dar zadarnic îi vorbește.
Glasu=i nu=l poate pătrunde.
Veșnic palid, omenește,
Doar în sine se ascunde.

Nevăzut, tăcut, aproape,
Dorul, dorul îl usucă.
Duhul morții, peste ape,
Il îndeamnă să se ducă.

PRIETENUL

Cu prietenul său blond poetul se'ntâlni.
O, el știa că prietenul e tocmai el!
– Nu te-am văzut de fel, nu te-am văzut de fel,
De când viața'n cale, soră, îți ieși.

Pe unde, fără nume, singur ți-ai purtat,
Doar țipătul flămând de slavă și tumult,
Că e atât de mult, că e atât de mult,
De când e mort în fluer cântul fermecat?

Tăcerea ca o largă noapte s'a întins,
Peste-al luminii tainic, din poveste parc.
Și străveziul arc, și străveziul arc,
In suflet, ca o melodie, s'a destins.

O vorbă prietenul spre lume nu șopti,
Ci palid, asculta un glas adânc din el:
– Nu te-am văzut de fel, nu te-am văzut de fel,
De când viața'n cale, soră, îți ieși.

PLECAREA

Şi omul s'a'ntâlnit cu moartea'n noaptea asta.
Nu era nimeni să privească pe aproape.
Se odihneau cunoaşteri albe sub pleoape
Şi duhuri cenuşii împrejmuiau fereastra.

Mai vechi decât adâncurile mari de ape,
De dincolo de ani se auzeau poveţe.
O, gândurile triste se sileau să'nveţe
Ce niciodată'n gânduri totul nu încape.

Alături, visurile aşteptau la masă.
Doar stelele îşi culegeau din câmp văpaia.
Suprafiresc s'a îmbrăcat în fulgi odaia
Şi Dumnezeu, bătrânul, a intrat în casă.

Plângeau cuvintele orfane în unghere.
Și liniștea era acum pe zări stăpână.
Ci omul a plecat cu Dumnezeu de mână
Ghicind în ochii morții marea înviere.

INTOARCEREA PEREGRINULUI

lui Laurenţiu Fulga

Din mersu-i s'a oprit şi sieşi şi-a bătut la uşe.
Ce grele depărtările îi atârnau în spate!
Bună dimineaţa! O, bună dimineaţa, frate!
Mă ierţi, mi-e toată casa astăzi plină de cenuşe.

In fiecare colţ zăceau porniri, avânturi, vise.
La braţul său zâmbea frumoasa, blânda auroră.
Bună dimineaţa! O, bună dimineaţa, soră!
Mă ierţi, mi-s toate porţile spre lume azi închise.

Doar sufletul bătrân plângea cu coatele pe masă.
Ce nepătrunse îl priveau stihiile tăcute.
O, cerul e zadarnic, zadarnic, zadarnic. Du-te,
Nu pot să te mai găzduiesc de-acum la mine'n casă.

CUPRINSUL

I. *La poalele muntelui*

II. *Pe coline*

III. *Intoarcerea*

PREȚUL 80 LEI